

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUREAU EN REDACTIE:

Drukkerij COLLEZ

(Naaml. Maatsch.)

TONGEREN

Postecheks rekening n. 84855.

Telefoon 12

Abonnementprijs: fr. 12.50 per jaar,

Vooraf betaalbaar.

30 centiemmen het nummer,

Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

AANKONDIGINGEN.

Prijs per regelfr. 1.00

Tusschen Allerlei in Provincie-nieuwsfr. 2.00

Vonnissen en doodberichtenfr. 3.00

Kleine Aankondigingen:

Van 1 tot 4 regelsfr. 3.50

Elke regel meerfr. 0.75

Voor meer dan één inlansching, prijs volgens akkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Donderdag middag.

HIER en ELDERS

Wij hebben er reeds op gewezen hoe de heersche wereldcrisis een volgecomen gelatenheid is voor alle politieke troebelwaterwissers om onrust te stoken, de gemoeiden op te hitsen en politiek te maken op den rug der Regeering.

De socialistische zijn, natuurlijk, hier in hun nopjes. Dag-in, dag-out, wordt er geschermd met schreeuende blokletters tegen onze ministers, en vooral tegen den kristen demokraat, heer Heyman. Kwestie van gewoonte en van smaak. 't Zijn, immers, de beste vruchten waaraan de wesp knagen.

De socialisten worden dan nog geholpen door de demagogen der frontpartij, voor wie zelfs dijkbreuken, mist, onbewaakte overwegen, storingen in den radio, en zoovele duizend-en-één vorderijen middeljes zijn om agitatie te verwekken. Van de communisten zeggen wij liever niets, die overtroeven iedereen, dat is geweten.

Maar vanwege de socialisten, die zich als een ernstige en machtige staatspartij willen doen doorgaan, is hun rol in de huidige crisistijd weinig schitterend. Zij, als oppositiepartij, de Regeering niet moeten steunen noch dezer verantwoordelijkheden opnemen, dat is begrijpelijk. Maar hun gedurig gerammel en groot-spraak, ingegeven door klein-politieke berekening, mag wel eens aan de kaak worden gesteld.

Waar zij den minderen man ophtissen tegen zoogenaamde kapitalisten, daar mag wel eens aan ons volk gezegd worden, dat vooral bij de kopstukken der socialistische partij, met aan het hoofd Anseole, 't zuiverste kapitalisme wordt gehuldigd.

Wij weten, bij ondervinding, hoe de socialisten alles bij uitstek oplossen zoolang zij geene verantwoordelijkheid te dragen hebben. De kiezing van 1925 en hare gevolgen hebben bewezen en geleerd, dat het gemakkelijker is den demagoog uit te hangen, dan de moeilijkheden te overwinnen. Onze bevolking is dit nog niet vergeten, en al het roede tam-tam dat nu gemaakt wordt, kan dit gebeurde niet wegnemen. Het is wel mogelijk dat hier en daar een verbitterd mensch zijn ooren naar hen laat hangen, doch het zijn ten slotte vooral de communisten die den buit weghalen.

Doch 't loont de moeite eens gaan te kijken naar waar de vrienden van onze socialisten hunne verantwoordelijkheden moeten nemen. Het gaat ditmaal niet over het roede Rusland, daar is nu iedereen toch zoo gelukkig (?) dat een der kopstukken der socialistische partij van Holland er feestelijk voor bedankt er maar eens even goeden dag te gaan zeggen. Wij hebben het nu over de labourmannen in Engeland. Ook daar gebeurde voor de laatste kiezing wat bij ons gebeurde: de labour-propagandisten vonden een uitstekende gelegenheid in de toen minder heerschevende werkloosheid, om politieke munt te slaan. « Geef ons drie maanden, zei er een, en wij lossen het werkloosheidsvraagstuk op ».

Kortom, de meetingspraat die wij zoo wat hier ook gewoon zijn van onze roode « kameraden ».

Men weet dat de labourpartij eene schitterende overwinning behaalde. Het was een echte triomf. Of er gebuld werd in het roede kamp, ook hier. Heerles maar eens de roode gazetaten van dien tijd met « De Volksvil » aan den kop.

Maar tusschen zeggen en doen is er toch wat verschil. De werkloosheid steeg voortdurend en onrustbarend; en het Engelsch geld verloor aan waarde. Er werd veel gediscuteerd en plannen gemaakt, maar praktisch kwam er geen oplossing.

Voor enkele dagen heeft de heer Snowden, labourminister, een sombere relevoning uitgesproken, die een schril licht werpt op de toekomst van het labourbeleid.

Deze reide viel al de labourmannen zwaar op het hoofd. En toch, de oprichte taal van Snowden liet niet de minste verblooming toe.

« Ik verklaar dat de financiële toestand van 't land — aldus Snowden — zeer ernstig is, en onaangename maatregelen zullen noodig zijn, wil men het evenwicht in de begroeting bewaren en het gevaar van inflatie vermijden. In dezen tijd van economische inzinking moeten lasten, die in tijden van welvaart gemakkelijk te dragen zijn, onmogelijk te dragen. De pogingen om de crisis te boven te komen, zullen tijdelijk van allen offers eischen. De uitgaven zijn gestegen en de inkomsten verminderd ».

Dan liet Snowden verstaan, dat de staatsuitgaven, die het gevolg zijn van de werkloosheids-crisis, niet langer op denzelfden voet kunnen volgehouden worden. Hij deed zelfs een beroep op de groote massa van zijn eigen partij om te bezuinigen. Plannen, die groote uitgaven vereischten, zullen, al is de uitvoering daarvan nog zoo gewenscht, moeten wachten op betere tijden.

« Voilà ! » zo Anseole zeggen. Willen wij nu, met leedvermaak, de engelsche socialistische aansprakelijk stellen voor de wereldcrisis? Bijlaage niet, dit ware klein-

geestig. Maar wat wij willen onderlijnen is het feit, dat de socialistische gewoonlijk een grooten mond zetten en voor alles raad weten, zoolang zij niet aan de verantwoordelijke leiding staan van het land; doch zoodraast zij geroepen worden om dan eens te toonen wat zij kunnen, moeten zij bezwijzen geven van onmacht.

Hebben wij dus geen overschot van gelijk, de opruiende taal onzer socialisten aan de kaak te stellen, die hier in ons land, thans weer hemel en aarde roeren, en zich aanstellen als de « wonderdoctors », die met één slag alles gaan oplossen? Zij zouden heel wat verdienstelijker werk doen van zich te onthouden om de moeilijkheden aan te dikken en onrust te stoken.

Inmiddels doet onze Regeering wat mensche-lijk maar eenigszins mogelijk is. Rijden en omzien is meer dan ooit geboden in dezen moeilijken tijd. Al diegenen, die het wezenlijk goed meenen met het welzijn van het land en het volk, met rust en vrede, dienen hieraan mede te werken.

Dat onze menschen, uit de geschiedenis in Engeland, de heilzame besluiten zelf trekken, met demagogie en grootspraak lost men de wereldcrisis niet op.

Moet de wereld de Soviets vreezen?

Het famous plan van Staline bevat voor al twee groote deelen: een aangaande de nijverheid en een betreffende den landbouw.

Het is meer dan onwaarschijnlijk dat de Soviets er in slagen geheel Rusland te industrialiseren en door de dumping aan geheel de wereld eene vreeselijke mededinging aan te doen, tenzij misschien op de markten van Azie.

Met den landbouw is het echter anders gesteld. Het is vooral op deze nijverheid dat de bolchevisten het oog gericht houden. De Soviets weten dat de moerijk of Russische boer gedwee is en veel kan verdragen, en daarom zouden ze wel kunnen bekomen dat de rijke, zwarte velden de oogsten geven die ze kunnen voortbrengen.

Met eene bevolking van 150 miljoen menschen dicht bij den hongersnood te houden, zullen de Soviets het wagen de wereld met hun graan te overstromen. Dan zou van Roumenie tot Beance en van Beauce tot Canada de landbouw ten onder gebracht zijn.

Een kans op tien ware voldoende om het plan te doen slaagen en dit zou verschrikkelijk zijn, schrijft de Franschman J. Bainville. De landbouwdumping is door de Soviets berekend om overal de boeren tot den bedelstaf te brengen, de boeren die beschouwd worden als zijnde de grondslag der maatschappelijke orde.

Iedereen weet dat elke economische crisis begint met de instorting der koersen van het graan. Eens de landbouwer in de ellende gestort, is de beurt aan de nijverheid die stilvalt.

Dan worden de omwentelingen gemakkelijker en de offeringen die de Soviets aan het Russische volk vragen willen ze bekomen in naam der universeele revolutie.

Bainville beweert dat de beschaafde wereld zich verdedigen moet, zoo niet loopt ze een groot gevaar te ontmoeten. Hierop dient echter aangestipt dat zonder de boeren het plan van Staline mislukken moet en dat het juist de Russische boer is die ongenadig gekant is tegen het collectiviseren van zijn hofstede. Dat alleen is de reden waarom de Soviets tot nu toe misreken hebben.

Maar opdat de beweging in omvang en kracht toeneeme, moeten al de verbruikers medewerken.

In den tijd dat we met eigen crisis te worstelen hadden, kocht men zoo wat lichtzinnig zonder het minste toezicht. Men zou gezegd hebben dat de hooge prijzen allen bekoorden.

Zoo heeft men het geweten van een groot getal handelaars geschonden en ze naar uitzinnige eischen medegesleept.

Het oogmerk is gekomen dat zonder zwakhaid het tegenovergestelde bewerk wordt.

Elkeen moet naar de echte, naar de juiste prijzen vragen, elkeen moet de waren van de verschillende huizen vergelijken, elkeen moet gaan daar waar hij het best en tevens het goedkoopst gediend wordt.

Kortom iedereen moet naar het gezond verstand terugkeeren; alleen zal daar haat bij hebben, de verkoopers zoowel als de koopers.

De dure Kamerheeren

Men hoort heden van niets anders meer dan van middelen om 't duur leven te keer te gaan. Op alle stielten wordt tegenwoordig gebatterd, omdat ze hun winsten niet willen afslaan. Wat wilt g' vele menschen wachten naar het voorbeeld, dat van hooger komen moet.

In Engeland komt re minister Snowden voor te stellen dat de jaarwelden der mi-

nisters en der leden van de Kamer hun gezamenlijke jaarwelden met 55.000 pond sterling zullen moeten verminderen. De senatoren zeten daar voor niets.

Men zegt dat ook in België Minister Jaspar aandringt, opdat onze députés zouden afzien van de jongste verhooging, die zij zich zelf hadden geschoonen en die zij op 42.000 fr. hadden gebracht. Tot nu toe heeft de eerste minister op Doovemans deur geklopt. Zijn voorstel heeft op alle banken — niet bij alle leden, want 't ras der onbaatzuchtige menschen is nog niet heel uitgestorven, zelfs niet bij de parlementairen hevig verzet werket.

De eerste minister deed nochtans een beroep op de vaderlandsliefde der leden, zeggende dat zoolang de volksvertegenwoordigers en senators 't voorbeeld der hebzuchtigheid blijven geven, er geen middel zal zijn om de hoge salarissen der ambtenaars en de dure prijzen der handelaars op het normaal peil terug te brengen. Indien de regeering daaraan durfde roeren, zonder gelijktijdige toevoging der Kamerleden en Senators, dan zou een storm woeven daarbij hooren en zien zou vergaan. Onze honorabele heeren zijn eensklaps hardhoorig als er sprake is een deel hunner 42.000 op te offeren op het altaar van het Vaderland en van het goedkooper leven.

Ja, indien ze werk voor geld leverden! Maar nooit werden de zittingen siechter bijgewoond dan nu. Op eene zitting van verleden week waren er acht leden aanwezig en 's anderdaags waren er twaalf. 't Was nog in geen maanden gebeurd dat er zooveel waren! Men besprak er nochtans een gewichtig wetsvoorstel over de familie maatschappijen, zoo belangrijk voor den middenstand. Zij zijn alleen in getal op de zittingen van den Dinsdag, als de gekke interpellaties plaats hebben over loostokken en krielsteenen.

In afwachting is er geen sprake meer van weddevermindering.

BUITENLAND

TSCHECO-SLOWAKIJE.

Mislukte verzigtiging-poging. — Een voorval dat uitstekend stof zou kunnen leveren voor een soort blijspel, een film of een mengelwerk, speelde zich af in het district Rybnik, in Tsecho-Slowakije en wel op de plaats Rydlutze.

Een jongen vrouw die er tamelijk opgewonden uitzag, kwam in een apotheek en bestelde eene hoeveelheid arseniek.

De apotheeker, een gehuwd man en een vrouwenkenner van de beste soort, vond die bestelling nog al zonderling en daar hij noch zijne affaire, noch iemands leven wilde schaden, bestelde hij de vrouw een onschadelijk wit poeder dat zeer goed op arseniek geleek en... rekende natuurlijk den prijs van arseniek. Zaken zijn zaken, eh?

Terwijl het vrouwtje nu ging winkelen, zocht de apotheeker den man op en verwittigde hem in dezen zin:

« Vriend, ge zult moeten oppassen voor uw vrouw. Ze is bij mij arseniek komen halen en ik weet niet, maar ik geloof dat ze u een pce wilt steken ».

« Mijn een pce steken? Zij? Allé na, zegde de brave man, die niet kon geloven dat z'n vrouw voor een paar woorden en een onvroeg of twee, zoo nijdig zou kunnen zijn ».

In jongen, zegde de andere, maar ge weet het el, ge kunt ze toch nooit niet verder betrouwen dan ze ze zijt. Natuurlijk heb ik haar geen arseniek gegeven en haar eel poeder in de hand geduwd dat onschadelijk is. Maar ge moet nu weten wat ge doet. Als ze het poeder in uw soep doet zal deze wat bitter smaken, doet ze het in de greentjes of de pataten dan smaakt het zwoot... enfin ge zult het wel proeven ».

Er aan denkende dat een verwittigd man er twee waard is, dankte de man den apotheeker, pakte met hem nog een potje en begon dan na te denken hoe hij zich ging gedragen.

De man die arbeider was ging als naar gewoonte naar zijn werk, gekaards van niets en begon bij zijne thuiskomst even smakelijk te eten als altijd. Maar hij had pas zijn telloor soep binnen of hij werd den bitteren nasmaak gewaar en... wist van wanten.

Kort daarop zegde hij tegen zijne echtgenoot:

« Ach vrouwtje nu word ik aardig, het is precies of ik... ».

Met een kunde die een tooneelspeler hem zou benijd hebben begon hij wat aardig te doen, zijn oogen te draaien en te stuip-trekken en... voorzichtig om zich niet erg te bezeeren — gleed hij van zijnen stoel en bleef liggen.

Met een venijnigen trek om de lippen liet de deugnietachtige vrouw eenige minuten voorbijgaan en ging dan buiten om eenige oogblikken nadien terug te keeren met dengene dien zij als remplaçant van heuren ongelukkigen sukkelaar had uitverkoren.

Hij heeft er gelegen! zegde de vriend van de vrouw, terwijl er in zijn binnenste iets omging dat hem niet al te gerust stelde voor zijn opvolging in het hart van zoon feeks.

— Ja, zegde zij met een zucht, maar wat nu gedaan. Zouden we het niet kunnen

doen schijnen alsof hij zich zelfmoord heeft?

— Da's maar 'n woord, zegde de seker-achtige medeplichtige. Haal 'nen handdoek en we zullen dien om zijn keel binden, dan zal het gerecht er geen oogmerk aan twijfelen of de man heeft zich zelfmoord.

Zoo gezegd, zoo gedaan. Madame haalde een handdoek en geholpen door haar vriend zouden zij de kleine operatie gaan arrangeren. Zij wilde helpen door den doode op te richten om den anderen gemakkelijker den handdoek om diens keel te laten doen, maar op hetzelfde oogenblik hadden ze beiden alle moeite om zich recht te houden.

« Laat maar zoo, zegde de doode, ik kan zelf wel recht! »

En meteen sprong hij overeind en greep den kerel beet die als zijn opvolger... zou moeten dienen en gaf deze een rammeling zoolns hij er nog noot in zijn leven eene gehad had.

Natuurlijk was hij te zeer vorrast om zich op een degelijke wijze te kunnen verweeren en bleef hij half bedweld liggen, op het oogenblik dat de wrekende man zich naar zijne vrouw keerde en begon met deze op hare beurt toe te takelen, zoolang dat men zich verplicht zag haar naar het gasthuis over te brengen.

Dan ging de man naar den apotheeker en vroeg hem om er nog eentje te gaan pakken.

« Eiwel, zegde de pilkekenmaker benieuwd wat is het nu? »

« Alles « recht », zegde de man knipogende, nu heeft « zij » er gelegen ».

FRANKRIJK.

Pijnlijke dood van een Parijzer scholier. — Een 10-jarige knaap, François Orhand, wonende bij zijne ouders, rue Popinourt, te Parijs, is Vrijdag is het gasthuis Troussneau overleden. Verleden Mandag werd de knaap er gebracht en men had op hem, doch vruchteloos, twee operaties en eene bloedovertopping beproefd. De oorzaak van het overlijden is nog niet met zekerheid vastgesteld, maar de vader heeft bij de politie eene klacht ingediend. De ongelukkige ouders verhalen het volgende: Over zes maanden bekwam ons kind van een ouderen schoolmakker een vuistslag op het oog. Verleden Mandag bracht denzelfden makker, Montalont genaamd, den kleine-ten vuistslag op de borst toe. Bij 't verlaten der school werd de kleine François door een anderen scholier omgeworpen. Ons kind moest naar het gasthuis overgebracht worden. Op zijn lijdensbed zegde het ons: « Moeder moet verhuizen, omdat ik van school zou kunnen veranderen; ik ben bang slaagen te krijgen van Montalont ».

Het onderzoek, door de politie geopend, schurt voort: de prefectuur van het Seine-departement en het parket zijn verwittigd. Waarschijnlijk zal de lijkschouwing bevolen worden.

« Angstnacht van twee jagers. Verloren op een eiland. — Twee jagers waren op een klein eilandje van de Durance, nabij Puy Sainte Reparade aan de Rhonemondingen doorgedrongen. Een stortregen deed het water der rivier op verontrustende wijze zwellen. De jagers poogden te vluchten en de nabijgelegen oever te vervoeren, maar zij slaagden niet in hun voornemen. Het water steeg onheilspellend.

Gelukkelijk werden de jagers gezien en de hulp der pontonniers werd ingeroepen om de in noodverkeerden te redden. De nacht viel in, zonder dat de jagers uit hunne neteligen toestand konden gered worden. Het was eerst bij het dagkrieken dat men hen bijstand bieden kon, dan wanneer zij van de koude verkleumd waren ».

— Vrok en Millionair. — IN ELLÉNDE GESTORVEN. — Na 48 uur buiten bewustzijn te hebben gelegen is de millionaire Edmond Toussaint op 82-jarigen leeftijd in het Cochin-ziekenhuis te Parijs overleden.

Toussaint leefde ondanks zijn rijkdom reeds vele jaren in de walgelijkste armoede. Hij was vroeger een bekend socialist. Van 1893 tot 1907 had hij als zoodaartige zitting in het Franche parlement. In 1894 trok hij algemeen de aandacht door de rol die hij in een staking te Trignac speelde. De regeering liet toen zijn parlementaire onschendbaarheid openffen, waarna Toussaint tot tien maanden gevangenisstraf werd veroordeeld. Later trok hij zich uit de politiek terug, kocht een paar huizen en zag zijn bezit tot eenige miljoenen aangroeien. Toussaint werd hierdoor blijkbaar geheel in de war gebracht. Hij werd gering en ging als een vrek leven. Hij veredde zich met anval van de hallen.

Toen onlangs de gashijp in zijn ellendige krotwoning versleten bleek te zijn, wilde hij geen geld besteden voor eene nieuwe huis. Om het lek wond hij een vies doekje, dat echter gas doortliet. Zoo vond men hem kort geleden bewusteloos in huis, verzigt door het ontsnapte gas. In het ziekenhuis kwam hij niet meer bij.

HONGARIJE.

Een schoenmaker, die wonden naait. — In een dorp in het Hongaarsche graafschap Vas bracht een boer zich bij het strohaken een zware wonde aan het been toe. Angezien geen dokter in de buurt was, ging de boer naar den schoenmaker en verzocht hem, de wonde dicht te naaien. De schoenmaker naaide daarop de wonde op de manier waarop hij dat bij schoenen ge-

wend was, waarna een week later de wonde gesloten was.

AMERIKA.

Man gekruisigd en begraven. — Klaarblijkelijk uit zucht naar sensatie hebben zeven leden der onderwereld van Chicago des avonds een hunner collegas den 33 jarige Georges Wittbrood, gekruisigd en daarna levend begraven. Des oehdends vonden boeren aan den rand van de staal op het kerkhof in een kuil een kist, waaruit stemmen klonken.

Toen zij de kist openden vonden zij een gekneld man met zware verwondingen aan handen en voeten.

Hij werd naar een ziekenhuis gebracht waar hij verklaarde dat hij bij het verlaten van zijn club door verscheidene personen was aangevalen en hoewel hij om genado smeekte werd hij hevig gepijnigd.

Men sleepte hem naar een kerkhof, waar hij met handen en voeten aan een kruis werd gebonden en men hem daarna gekneld in een houten kist stopte.

De kist lieten de schavuiten in een open graf neer.

Op dat oogenblik verloor het slachtoffer het bewustzijn.

DUITSCHLAND.

Zoo werd hij rijk. — Het betreft een erfenis, die een Beiljisch ambtenaar, Grosse geheeten, ten deel is gevallen. Het vermogen, dat op ruim 2 miljoen pond sterling worst geraamd, bevindt zich in Engeland.

Ferdinand Grosse, die zijn zoon niets anders achterliet dan het huishoudboekje, dat de laatste jaren was gedreven door een oude huishoudster. De zoon had een schamele betrekking, maar overweende, dat de huishoudster niets bezat, gaf hij haar de « erfenis ». Eenigen tijd geleden ontving de zoon een schrijven van de bevestigingsverhalen, waarin hem gevraagd werd een omschrijving te geven van de nalatenschap zijns vaders. Grosse antwoordde hier niet op, want hij achtte het niet de moeite waard die erfenis nader aan te geven. Een week later kwam er echter een tweede brief, waarin gevraagd werd met een achthalfde schatting van het vermogen.

Toen werd Grosse een beetje bang en schreef een beleedigd briefje, waarin hij verklaarde, niet te begrijpen wat men van hem wilde, daar zijn vader hem vrijwel niets had nagelaten. Het antwoord dat de ambtenaar hierop kreeg bracht groote ontsteltnis in de familie. Hem werd namelijk medegedeeld, dat hij aan sprake kon maken op een erfenis van 2 miljoen pond Engeland gestorven Daniel Nabenthal, met sterfing, nagelaten door den in 1893 in wien Grosse verwant was.

Na een slapelozen nacht bevestigde Grosse zich naar de overheden, naar een advocaat, en inderdaad bleek, dat de stukken hem aanwezen als erfgenaam van het groot vermogen. Een aantal pleegvormen wachten thans nog op afdoening.

Stads- & Provincienieuws.

TONGEREN. — De boomhakwoede. — Den avond der Raadsverkiezing van 1926 hoorden we den heer Vanclée, die in een eafte boven op een tafel stond, een resolutie « uitspreken. Het was één en al belofte van heel en zegen onder het « nauw bestuur », na de eraerlijke hartonsnaden, die misdrijven van het « oud bestuur ». De toen der jubelrede was al zoo slap en triestig als de belofte schitterend waren. Wij geloofden er dus niets van. Het komt helaas uit. Na bijna vijf jaren van ergelooftelijke nadatigheid op allerlei gebied, zien we de boomhakwoede van dit beurt nu hoogtij vieren. Ja, twee rijen boomen van het Vrijthof zullen neerschakken.

Er bestaat een slag van honden die erbarmelijk janken als zij muziek hooren. Over smaak valt niet te twisten. Hebben die honden ongelijk? In ieder geval de raadsleden, die voor het omhakken der Vrijthofboomen hebben gestemd, mogen niet meer beweren, dat zoon honden ongelijk hebben. Zij behooren tot het eigenaardig slag der « boomshuwen », over wier smaak al evenmin valt te twisten. Het schijnt hun wel waar op de maag te hebben gelegen, dat het Vrijthof, niet de boomen, met de kerk als achtergrond zeker een der schoonste, ja der sterkst sprekende staatsbeelden van geheel Limburg uitmaakt, een sier en trots van Tongeren.

Een rekwest van ontwikkelde ingezetenen, die kunnen schatten wat voor het voorkomen onzer stad nuttig en wenschelijk is, heeft verleden jaar het absoluut onnodig leghakken van het Vrijthof trachten te beletten. De heeren boomuitroeters hebben uitgesteld, om er toch op terug te komen en hun slag te slaan. Het schonste pleinpunt van Tongeren moet vernield, en moet een leelijke karakterlooze plaats worden, zoals de rest der oude stad stuk voor stuk is klaargeveeld! Het laatste waardig endrement der heerlijke kerk moet weggevaagd! De heeren hebben, eenmaal zoover gaande, hun werk maar half verricht. Waarom veranderen ze nu niet meteen den naam « Vrijthof » in « Vanclée-Steyvens plein, Place Vanclée-

Steyvens », tot eeuwig aandenken aan de weldaden van het « nauw bestuur »? Zoekt het immers ook niet zijn kracht eerder in het opruimen van boomen dan van het vuil der straten? De Tongenaren zien daar toch niets van, denken die heeren, en als men nu onder aan het Vrijthof gaat staan, zal men warempel zelfs vandaar het achtertuin van het Café Jans in zijn fameuzen Vrijthofhoek geheel en al vrij, van loven tot onder, kunnen bewonderen. Is 'at geen aanwinst en geen heel wat voornamer aangelegenheid dan de schoonheid, voor burger en vreemdeling, der stad Tongeren? Wat zouden de Tongenaren dan willen morgen? De heer Jans zal het den telergestelden burger, die de boomen op het Vrijthof betreurt, niet kwalijk nemen, wanneer hij tot zijn vertroosting het trapje aan het achtertuin van zijn Café opruimt en bij hem een pint komt pakken. Dat is andere gemeentezorg dan het sparen van wat boomen!

Intusschen weten wij voor alle burgers die wat meer voelen voor het schoon en de eer hunner stad dan voor de pint, maar één antwoord en maar één verweer tegen het boomschuw vandalisme, en dat is « den Raad uit met hen »!

Tegen het hakken stelden de heeren Van Ormeilingen, de Schaetsen en Meyers. En voor stemden de heeren: Neven, Vanclée, Stevens, Diriken, Reikhaals, Jans. Den heer Voncken liet het zaake van alle kanten koud. Hij onthield zich.

Arm schoon Tongeren van weleer, vol karakter en herinneringen, wat gaat er van u worden?

« Naklank. — Onze lezers herinneren zich de avonturen van de Gravin van Beukenberg, alias de Montalombert, die reeds verscheidene malen wegens diefstal en bedrog met het Gerecht had af te rekenen.

Onlangs verhaalden wij hoe in 't goede-reen station alhier, twee groote kisten vol botwerf op haar adres uit Parijs waren toegekomen, hoe deze kostbare pels en Pontus naar Platus verzonden, werden verjaeherd, uitgeleend, gedragen door jonge en oude dames, die er o.a. op 't kermisplein mee paradeerden, tot op het laatste 't Parket werd verwittigd en de kisten aansloeg.

't Pijne van die historie is men noot te weten gekomen, de kisten werden teruggezonden, maar verscheidene mantels, kragen, enz. bleven hier rondloopen...

« Een Brusselsch dagblad deelt nu weer een veroordeeling van onze Tongersche Gravin mede: »

« BOESTR. RECHTB. TE BRÜSSEL. » Kostbaar botwerk. — Een zekere Gertrude Christiaens, keurster, had het vorige jaar te Maalo-les-Bains, aan Mevr. Jeanne V. een partij botwerk verkocht voor een bedrag van 30.000 Frank. Bij de levering bleek het dat het kostbare botwerk gewone konijnenvoet was. De vrouw werd vervolgd maar kon niet ontkend worden. Zij is bij verstek veroordeeld tot 2 jaar gevangenisstraf ».

« Hoenderbond. — Met groot genoegen heeft het Bestuur van den Hoenderbond van Tongeren vastgesteld dat de liefhebbers en kweekers van hoenders uit de stad en omstreken, beginnen in te zien dat, in 't vak zowel als in andere, kennis en studie vereischt wordt om goede uitslagen te bekomen. De lessen, ingericht door den hoenderbond, werden dan ook door een buitengewoon talrijk publiek en met groote belangstelling gevolgd.

Maar om nog meer dergelijke lessen in te richten en om aan zijn leden nog grotere voordelen aan te bieden, moet onze bond nog sterker staan, nog meer leden moet hij tellen. Daarom doet het Bestuur een oproep tot allen, wien de hoender- en konjnenkweek aandoelt; bijdrage behoort slechts 10 fr. (de storten op posten, rekening N. 187130, van den heer Charmaekers Richard, schrijver Hoenderbond Tongeren, of zich persoonlijk aangeven bij den schrijver). Wat beduidt toch 10 fr. vergeleken bij de menigvuldige en belangrijke voordelen die de leden genieten.

Om slechts enkele dezer voordelen aan te halen melden wij:

1) De leden worden voortdurend op de hoogte gehouden van uitgeen in den bond ongaaf.

2) Ze worden bijtijds verwittigd over de datums waarop de lessen en voordrachten plaats hebben.

3) Ze kunnen kosteloos bij den schrijver alle inlichtingen inwinnen over al hetgeen den hoender- en konjnenkweek aangaat.

4) Ze kunnen den hoogsten prijs bekomen voor hun konjnenvellen.

5) In den Zomer worden belangrijke uitstapjes gedaan per autobus; de leden hebben groote prijsvermoeuing.

6) Toelage wordt verleend aan de leden die bijzondere uitgaven willen doen voor het aankopen van eieren of kuikens van uitgeen rassen.

7) De leden kunnen elke maand het maandblad « Vie Rurale », handelende over hoenders, konjnen, land- en tuinbouw, in lezing krijgen.

Wij kunnen dus niet genoeg de eere-aanzetten zich lid te laten maken van den Hoenderbond van Tongeren, want het oude spreekwoord: « Demraent maect deugd » blijft immer waar.

Het Bestuur.

« Jonge deugnieten! — Kwaadongen werden betrapt op 't oogenblik zij kwaadwilling in de nieuwe meisjesschool ruitte